

"Tinc moltes ganes de fer un Pedrolo"

Josep Montanyés diu sovint que no li agrada explicar allò que pensa sobre el teatre o les obres que dirigeix. Amb una llarga carrera, conegut més com a director, Montanyés ha preparat una obra de Shiller, Maria Estuard, que el Teatre Lliure estrena dins la campanya del GREC 90.

Llista d'autors dirigits per vostè és extensa i variada. Clàssics o contemporanis, des de Shakespeare a Ionesco, o d'Espriu a Benet i Jornet o Graells. ¿La tria obeeix a algun concepte premeditat?

—No, en realitat he triat sempre una obra en funció del teatre escollit abans per expressar-me. He fet Espriu, Ionesco, Lorca, Shakespeare, Sartre, Vidal i Alcover, Capmany, Guimerà, Wesker, Dumas, O'Casey, Benet i Jornet, Guillem-Jordi Graells, Sagarra...

—I fins i tot hi ha un Pedrolo en projecte...

—Sí, en tinc moltes ganes. I no ara perquè Pedrolo ha mort, sinó d'abans. Jo ja havia fet d'actòr de Pedrolo, en un muntatge fet per Maria Aurèlia Capmany, a l'època de l'Escola Dramàtica Adrià Gual. M'agraden les novel·les que va fer Pedrolo. I alguna de les novel·les és dins els projectes de fer una adaptació al teatre.

—¿Un dramaturg injustament tractat?

—Es que ha estat una injustícia no haver aprofitat les idees del seu teatre i de la seva obra literària. Potser ens hem d'atrevir a fer Pedrolo a través de les seves propostes. Desenvolupar les idees que ell dóna.

—¿Quasi quaranta anys en el món teatral?

—Doncs gairebé. Des de molt petit al Centre d'Horta i després definitivament a l'Adrià Gual on descobreixo el teatre. Faig teatre *amateur*, faig de claca com a espectador, conec gent com Carne Serrallonga, Capmany, Cirici Pellicer, Salvat... Van representar tot un món nou.

—¿Són els seus pares tea-

trals?

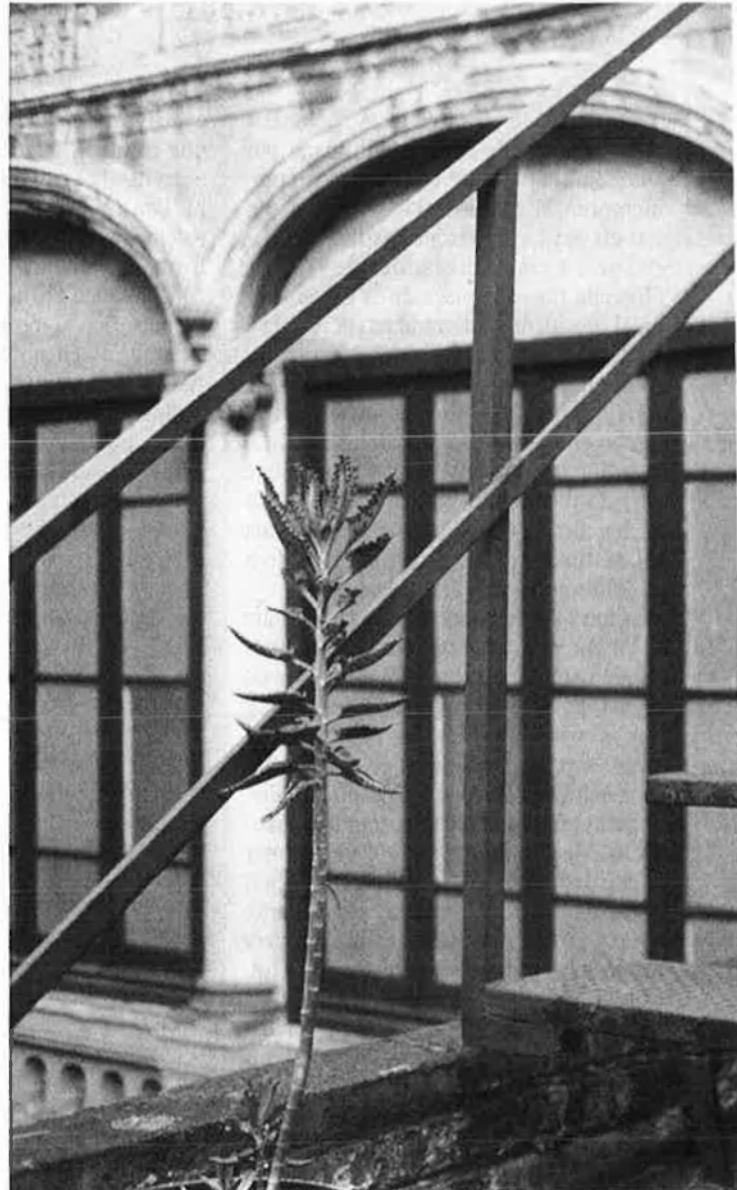
—Es pot dir que sí. Jo aleshores no podia pensar que més tard em passaria vint anys a l'Institut del Teatre i que hi faria vuit anys de director.

—¿Després d'haver passat per les èpoques de més canvi i evolució teatral, no es té una sensació, tot i haver treballat a fons, de trobar-se en el buit?

—En el meu cas no. És el camí que, com molta altra gent, he triat. I la satisfacció és haver rebut gent que actualment estan a primera fila. Si parles de frustració, no és la meua sensació. Ha estat dur, però hi ha hagut moltes satisfaccions perquè en el fons hem creat el teatre català d'aquesta meitat de segle. El mateix Teatre Lliure sorgeix d'uns problemes a Horta, i d'un grup del qual formo part, tot i que després no hi vaig entrar fins més tard. Hem fet tot allò que es podia anar fent i ja valia la pena. En tot cas, si ha d'haver-hi alguna frustració és que altra gent, de molta qualitat, com per exemple Lluís Pasqual, hagi de fer la carrera a fora. M'agradaria més que aquí es pogués fer el mateix.

—¿Els que integren el Teatre Lliure actualment, no tenen una mica de recança al canvi que s'aproxima a les instal·lacions del Mercat de les Flors?

—No, perquè no és un canvi. És una aplicació d'activitats. El Lliure s'està ofegant a Gràcia. No té l'espai òptim. El local ha creat una manera de fer. A més, el local tradicional continuarà sent el mateix i no es tancarà. L'equip del Lliure serà el mateix. Tant Fabià Puigserver, que és l'ànima,

com Lluís Pasqual, que pot tornar un dia de fora. No hem perdut els actors més afincats. Fan altres coses, però sempre els tenim.

—¿Un canvi a llarg termini encara?

—Molt. El canvi al Mercat de les Flors requereix unes obres molt importants. No podem

enderrocant un local i l'hem de fer de nou. Esperàvem el projecte per ara, però no existeixen els plànols correctes dels edificis, no es coneixen a fons les estructures i per tant hem hagut de fer anàlisis d'estructures i de sòl. Som optimistes, però realistes. No tenim els diners a mà per somiar truites.

Cal un temps prudencialment llarg per fer les obres. I també cal convèncer les institucions de la seva utilitat pública, no d'un capritx d'una companyia, ni que en tinguem la gestió absoluta. No m'atreveixo a parlar de menys de dos anys amb molt d'optimisme. Dos anys per fer-hi teatre, que no

sortir del seu marc?

—No, gens. El Lliure ha estat en altres edicions al GREC. Hi vam estrenar *El misantrop* per exemple, és clar que en èpoques que era més Grec-teatre.

—*¿L'obra té més ressò si s'estrena en un Festival com el d'Estiu?*

—La gent de casa sempre ens

al Grec té uns aires diferents, de projecte més complex.

—*¿Quina Maria Estuard es presenta, doncs?*

—Una obra que hem reduït a dues hores i quart. Hem reduït text, millor dit, hem fet una dramaturgia, l'hem volguda posar en un lloc que no fes el joc a l'obra romàntica i inten-

—*Una escenografia de Puigserver...*

—Molt adequada a l'obra, el conflicte de l'obra. Puigserver ha buscat un espai que preservés aquest conflicte. Un espai negre, neutre, que permet uns jocs d'entrada i sortida i de presentació de l'obra però que no dona cap explicació més que la que donen els personatges.

—*¿Un repartiment molt triat per a Maria Estuard?*

—Hi ha gent amb qui he treballat i gent nova. Intento sempre agafar algú de nou. En aquesta obra hi ha gent jove, algú que comença, i noms de sempre.

—*Amb una Anna Lizaran fent de Maria Estuard...*

—Sí, de reina d'Escòcia. Però hi ha qui no ha treballat mai amb mi com Alex Casanovas, que fa de Mortimer. És un repartiment compensat, des de Carlota Soldevilla, nom venerable, a Norbert Ibero, que no havia treballat mai al Lliure, o Jordi Mollà que ha acabat estudis aquest any, igual que Àgata Roca.

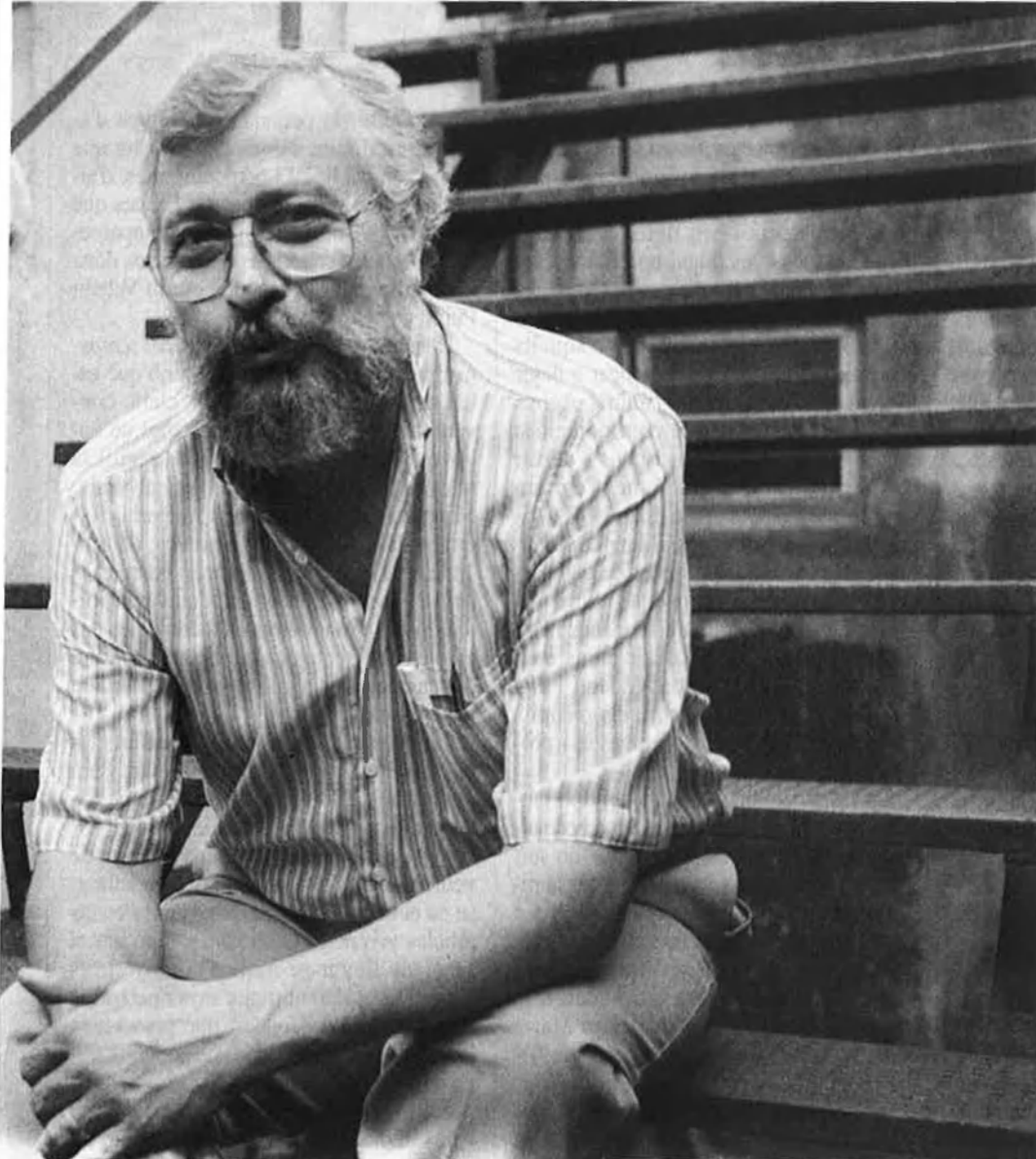
—*I una direcció on per primera vegada dos Montanyès, fill i filla hi fan el seu paper, com a músic i grafista...*

—Coincideix que és la primera vegada que treballen en un muntatge meu, però ell, en Joan ja és als Comediants, i la Laia havia treballat fins i tot d'actriu en la *Terra Baixa* feta per Enric Majó. En aquest cas és una casualitat, que en tot cas ve de fora.

—*Segons molts crítics, Schiller fa amb Maria Estuard la millor obra...*

—A mi m'agrada la història, m'interessa l'autor a més, *Maria Estuard* és un drama psicològic basat en la introspecció moral de la reina d'Escòcia. Em sembla que diu teatralment allò que volia expressar i crec que pot interessar el públic. La societat, a través del teatre, es pot veure reflectida en una altra societat.

Andreu Sotorra

vol dir que les obres estiguin enlestides del tot.

—*El fet que el Teatre Lliure hagi entrat en el GREC trenca amb una opció que no es contemplava els últims anys.*

—*¿El muntatge de Maria Estuard a estrenar al GREC representa alguna complicació per al Lliure, en haver de*

queixem perquè es la nostra obligació. Jo mateix era al Grec cèlebre del 76, ple de teatre. Veníem d'altres temps i en el fons potser s'entén que ara la música, la dansa, l'òpera tinguin el seu espai. Com més teatre millor, és clar, però s'ha d'entendre el canvi. Jo penso que cada vegada que s'ha anat

tar de buscar més el drama, concretament la controvèrsia entre les dues reines, donar més força als personatges. L'obra de Schiller està pensada en el gran muntatge de la cort i desplegament, però em va semblar que aquest no havia de ser el nostre ni el moment per fer-lo.